

Je to psychicky náročné

Na linke BRATISLAVA – MARIBOR

Lepšie trénovať, ako nerobiť nič. V tom sa naša najlepšia športová gymnastka Barbora Mokošová zhoduje so svojim trénerom Martinom Zvalom. Aj preto je 23-ročná rodáčka z Bratislavy veľmi vďačná, že mohla odísť trénovať do slovinskému Mariboru. Už istá účastníčka budúcoročných olympijských hier v Tokiu by bola ešte vďačnejšia, keby už konečne mohla znovu aj súťažiť.

● Ako ste prijali návrh trénera Zvala „emigrovať“ do Slovinska?

„Pre nás to bolo jediné riešenie, pretože sme očakávali, že znova nastane situácia, že nebudeme môcť trénovať. Tréner bol úžasný a všetko pozorne odsledoval. Pripravil takýto plán B, že sme odišli zo Slovenska. Uvidíme ako dlho tu nakoniec zostaneme. Všetko sa bude odvíjať od toho, či nám doma otvorila halu a čo sa vôbec bude dať robiť.“

● Chýba vám domov?

„Ani neviem. Som tu spokojná,

pretože môžem trénovať. Máme to trochu aj ako dovolenku, pretože sme v horách, čo by sa nám doma nepodarilo. Sme aspoň na čerstvom vzduchu. Doobeda chodíme behať, sme v prírode. Poobede sme zas päť – šesť hodín zatvorení v telocvični a robíme, čo sa dá. Snažíme sa z tejto situácie vyťažiť maximum.“

● Ako sa vám pozdávajú podmienky v mariborskej súkromnej hale?

„Nie je to stopercentne to, čo by sme potrebovali, ale aj tak

Barbora Mokošová musí trénovať takéto prvky v Slovinsku. FOTO ŠPORT/JÁN KOLLER

„**Bolo by skvelé, ak by všetky štáty zvážili možnosť vytvoriť národné tréningové centrum pre vrcholových športovcov, keďže súťaže sa konať budú, len podmienky prípravy sú všade iné.**

môžeme spraviť veľa roboty. Minimálne 85 percent vecí dokážeme odtrénovať tak, ako doma.“

● Tento rok sa väčšina súťaží

zrušila. Napokon sa na december presunuli majstrovstvá Európy. Tešíte sa na ne?

„Samozrejme! Už rok som nepretekala. V októbri mali byť v Trnave domáce majstrovstvá, no tie presunuli na neskorší termín. V decembri snáď bude aspoň Európa. Pre mňa je tento rok bez pretekov veľmi dlhé a hluché obdobie. V decembri 2018 som mala operáciu, po nej som sa trištvrte roka dávala do poriadku. Potom som šla na majstrovstvá sveta, kde som si vybojovala miestenku do Tokia a odvtedy mám zas viac-menej pauzu. V podstate som za dva roky pretekala možno dva – tri mesiace, aj to len pár súťaží. Psychicky je to veľmi náročné. Hoci mojím cieľom je Tokiu 2021, teraz len trénujem a samotné hry sú ešte ďaleko. Aj keď sa sústreďím na nejakú konkrétnu súťaž, zakaždým ju zrušia. Náročné je to aj pre trénera, ktorý neustále musí meniť plán prípravy. Verím, že sa toto obdobie pre nás čoskoro skončí.“

● Máte nejaké informácie, ako by mal vyzeráť decembrový kontinentálny šampionát v Turecku?

„Zatiaľ sa na sto percent počíta s tým, že sa toto podujatie usku-

toční. Zrejme budeme musieť absolvovať testy na koronavírus. Zabezpečiť by to mal aj organizátor. V súčasnej situácii, keď sa všetko mení zo dňa na deň, nevie nikto s istotou povedať, čo bude. Vidíte to aj na Slovensku, že zmeny sa prijímajú veľmi rýchlo.“

● Pomohlo by vám vytvorenie Národného karanténneho centra v Šamoríne?

„Bolo by to pre mňa najlepšie. V Šamoríne máme skvelé podmienky na tréning. Ak by bola garantovaná naša bezpečnosť, tak by sme nemuseli utekať trénovať do zahraničia. Platí to nielen pre mňa, ale aj pre ďalších športovcov, ktorých takisto čakajú vrcholové podujatia. Veď aj plavci nemôžu trénovať. Čo majú ísť plávať do Dunaja? Aj pre nich je táto situácia obmedzujúca. Navyše, športovci z celého sveta momentálne nemajú rovnaké podmienky na prípravu. Napríklad Čechom teraz zatvorili tréningové haly, takže sa v Turecku zrejme vôbec nepredstavia. Bolo by skvelé, ak by všetky štáty zvážili možnosť vytvoriť národné tréningové centrum pre vrcholových športovcov, keďže súťaže sa konať budú, len podmienky prípravy sú všade iné.“

Stranu pripravila
VERONIKA PULLMANOVÁ